

Kennel Frydenlund og Knud Hansen

Jeg har som oftest oplevet Fyn fra motorvejen, og det er naturligvis synd og skam, for jeg bekræftede den eftermiddag i juli, hvor jeg besøgte Knud Hansen i Ståby.

Efter at have spurgt om vej en enkelt gang dukkede en hvid gård op, og på gårdspladsen løb et par pointere. Jeg var på rette spor, for slige hunde ser man ikke på ret mange gårdspladser mere.

Karen Hansen kom ud og tog imod, kaldte hundene til orden og bød velkommen. Knud går ikke så godt længere efter at have haft en hjerneblødning, som har givet svære lammelser i venstre arm og ben. Det tager tid for ham at komme omkring, men ved hjælp af en stok går det. Også Knud bød smilende velkommen.

Karen serverede kaffe for os i den skønne udestue, som går i et med en frodig have, hvor fugle forsynede sig i rigt mål med de modne moreller. Rundt i haven er der hængt fuglekasser op. Det har givet et rigt fugleliv, som er en daglig fornøjelse.

Knud fortæller, at han næsten er født jæger, da hans far lærte ham alt om bøsser, hvorefter han lod den store knægt bruge dem. Faderen var ikke hundemand som sådan, men han havde en Gordon setter til jagt.

At Knud blev pointermand skete nærmest ved en tilfældighed. Hans første pointer var herthafarvet, men var ikke bemærkelsesværdig god. Da den døde måtte vor mand naturligvis have en afløser, og han faldt over en annonce, hvor en brunbroget pointerhvalp var averteret til salg. Hun fik navnet Skovredens Betty og blev stamoder i den senere oprettede Kennel Frydenlund.

Knud fortæller med glød i stemmen om samme Betty, der blev hans idol. Hun kunne vinde alt. Allerede inden hun var et halvt år, lærte hans moder Betty at apportere. Når gårdens kyllinger løb ud, skulle Betty fange dem og bringe dem tilbage i indhegningen. Det gjorde hun perfekt. Ingen kyllinger gik tabt, alle blev uskadt bragt på plads. Imponerende!

En overgang var Knud bestyrer på en gård på Sjælland. Her blev han nabo til den kendte pointermand, Chr. Houmøller, som fik fynboen med på markprøve. Med glimt i øjet fortæller Knud om en markprøve, hvor en af Houmøllers hunde efterhånden var i gang med et haredrev

med fire harer, hvorefter den femte stak efter hunden. En anden gang var en af Houmøllers hunde ved at blive parret, mens man spiste frokost.

Som det går med så mange, der har overværet markprøver, så blev Knud også fascineret og begyndte at deltage. I 1948 købte Karen og Knud gården Frydenlund, og det varede ikke længe, før der kom pointerhvalpe på gården. Føromtalte Betty blev stammoder.

Den største avlstæve blev Frydenlunds Gulla, idet hun fik 65 hvalpe i 6 kuld.

Hun var en god hund på prøver, hvor hun næsten altid blev præmieret, selv om hun var en lidt svag rejser. Hun gav sølvpisker til sin herre i 1955.

Senere kommer Br.Ch. Randi. Hun blev Danmarksmester i såvel 1976 som 1977.

Randi var en oplevelse bare at gå en almindelig tur på marken med. Hun kunne finde, og når hun stod, var der helt sikkert fugl, for hun havde både evnen og viljen til at nagle fugl.

Samtidig var hun en rar hund at have hjemme.

Engang gik det dog galt på en prøve på Rosenfelt, hvor Randi blev sluppet i uoverskueligt terræn og gled ud over en kant, hvor der uheldigvis var en hare, som fristede over evne.

Knud kunne ikke se, hvad der skete, og fik derfor ikke hunden kaldt til orden.

Avlsmæssigt prioriterer Knud brugsegenskaber højest, selv om skønheden naturligvis er rar at have med. Han har især avlet på tævesiden, for, som han siger, så kan man selv vælge hanhund.

Man skal i avlen sørge for, at evt. defekter på egen hund opvejes af hanhund.

Det er vigtigt at læse referater og i øvrigt tage ud at se på hanhunde. Knud mener, at man hellere må lave moderat indavl fremfor at hente en mindre god hund udefra. Han har ikke avlet hvalpe med decideret salg for øje, men for at videreføre sin stamme.

Der har været hanhunde i kennelen, men desværre synes der ofte at følge en del misundelse med at have en god hanhund.

Knud mener afgjort, at pointeren både skal og kan bruges til al jagt. I flere år drev han sater af på Egeskov hos skytte Edvard Holm. Randi var udmærket til dette, og så var hun overlegen apportør af vingede fasaner.

Vi skal dressere vore pointere, så vi kan gå sammen med dem, ellers er de en plage at have med på jagt. Det er meget vigtigt, at man lærer unghunden at holde kontakt - tag den med i krat, så lærer den det. En unghunds oplæring bør ikke forceres, hunden skal have tid til at gøre sine erfaringer. En pointer skal lære at nagle sin fugl og rejse den.

Man bør lære hunden tvangsapport.

Knud har været markprøvedommer i en årrække, fordi han følte, at han skyldte andre at påtage sig denne opgave. Det er skønt at dømme effektive hunde, dog kan det være ret så brydsomt, hvis tingene ikke lykkes. Efter Knuds mening er det tilgiveligt, at en hund overtræder spillereglerne af lutter jagtlyst, hvis den kan kaldes til orden. Hunden skal gå til sin fugl, ellers er det udtryk for en grad af vildtskyhed. Megen prelning kunne undgås, hvis hunden blev gjort ordentlig dæklødig på fløjte.

På de store efterårsvinderklasser bliver fårene skilt fra bukkene. Det er her, vi ser de effektive hunde skille sig ud fra den grå masse. Derby finder Knud ikke særlig interessant. På denne prøve er der alt for meget renderi. Vi har brug for effektivitet frem for blænderi.

Vor mand har deltaget i flere nordiske prøver og mindes dem med glæde.

Det var en meget stor oplevelse at komme til Kongsvold i Norge og slippe hundene i det vidtstrakte og storslåede terræn.

Svenske prøver lignede mere danske. På Öland var der engang Nordisk Match, hvor rygterne talte om nogle fantastiske finske hunde.

Da prøven oprandt, viste det sig imidlertid, at disse hunde bestemt var "til at tale med."

Med Frydenlunds Buster blev Knud nr. 3 i svensk derby, da hunden var 14 mdr..

På hjemturen var han omkring Vallø til prøve og her blev det til en 1. præmie.

Buster blev senere solgt til Norge..

Det nordiske samarbejde gav også avlsmæssige fordele, for man havde en bredere hundemasse at trække på. Pludselig bliver vor snak afbrudt af umiskendelig gåsegnækken, og da vi ser ud, svinger en halv snes gæs i lav højde over gården. De kommer fra Knuds kære mose, som samlet er på ca. 80 tdrl. Heraf hører 5 tdrl. til Frydenlund. I sin tid fik Knud organiseret jagten i mosen, at man kun jagtede på søndage og undlod at skyde fasanhøner.

Det gav en god fuglebestand og nu står der også en fast bestand af råvildt i mosen.

Det er dog ikke jagten, Knud savner, men derimod at kunne gå en tur med sine kære hunde. Nu er han i stand til at kunne komme ud i en del af terrænet i en elektrisk kørestol, men han kan selvsagt ikke følge sin hund. Han er i øvrigt selv begyndt at køre bil igen.

Frydenlunds Yrsa er som nævnt 8. generation i kennelen, men han har ingen planer om at trække et kuld hvalpe på hende. Måske vil han have en parringshvalp efter Frydenlunds Wolle, der synes at avle godt.

En anden af Knuds store interesser er idræt. Helt op i 40 års alderen trængte han sig på til udvalgte hold i håndbold, og gennem en halv snes år var han idrætslærer på Vestfyns Gymnasium i Glamsbjerg.

Der er ingen tvivl om, at Knud har haft stor gavn af de fightereregenskaber han brugte i idrætten og på hundearbejde i hans nuværende situation. Han følger nøje med i det genoptræningsprogram, der er lagt for ham, og man fornemmer, at han gør noget ved det.

Man kan stadig møde Knud på DM, selv om han må følge slagets gang fra bilen. Karen er også interesseret i hunde. Nu er pudsning af sølvtøj i Kennel Frydenlund overladt til hende, og der er noget at se til, da Knud har taget for sig af retterne i så henseende.

Landbrug følger Knud fortsat med i, men gårdens jord er forpagtet ud.

Aftenen før vor samtale blev der spillet l'hombre på Frydenlund. De herrer Edvard Holm, Villy Stødkilde og Hans Nielsen med damer var på besøg, desuden var Aase Frandsen (afdøde Leif Frandsens kone) der også. Gad vide, om der ikke blev snakket hund under kaffen.

I klubsammenhæng siger Knud, at vi gerne skal holde medlemstallet. Der er jo ingen hunde, der kan hamle op med pointeren, der er ædel og skøn at skue.

Man kan nok synes, at tilværelsen på det sidste har været hård ved Knud. Han har stadig t indholdsrigt liv og uendeligt mange ting at trække frem fra mindernes bog om sine kære pointere.

Som altid, når man snakker med et engageret menneske, forsvinder tidsfornemmelsen, så før jeg vidste af det, var det tid at sige farvel og tak for en dejlig eftermiddag for at nå en færge i Knudshoved.

*Niels Mølgård Ovesen
Mejrup*

Efterskrift

*Ovenstående artikel blev bragt i Pointernyt september 1988.
Knud Hansen døde i 1993 74 år gammel..*